

קדמה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

לצאת מענייני הגשמיים לגמרי, ללא חשבונות
דשכל, שטות דקדושה שלפעלה מטעם ודעת

ראו עמוד 7

ערב שבת קודש פ' בשלח
ה' תהא שנת נפלאות טובה

ומכ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

1943.11.1
 1943.11.1
 1943.11.1

כל המעגות לא נוגעות כלל העיקר הוא: צא מהלילה!

ומה שיש לך קושיות – תשאיר את הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות! ■ באים וטוענים – שמנהג אבותינו בידינו, הוא לא ראה ססבו יצעק שצריכים לצאת מהגלות. ■ אבל סבר גם לא קרא מעולם אף עיתון – אז מה אתה משוה את עצמך לסברך? ■ הנשמה מעולם לא הלכה לגלות, ומצד זה יש בכחו לעמוד מעל לגלות, ושלא יחשוב אודות משרתו וכיו"ב, אלא מהשבבתו ורצונו היחידים הם רק – שהוא רוצה לצאת מהגלות! ■ משיחת ש"פ בשלה ה'תשמ"ז – בלתי מוגה תרגום הפשי מהנחה שגרשמה ע"י יועד הנחות התמכונים"

א. דובר פעם, שגם הקב"ה מקיים חולד הוא – כי "כל ששהה ל' יום את מצות פדיון הבן (שהרי "מגיד דבריו באדם אינו נפל", ז. א. שלפני שלשים לעקב חוקיו ומשפטיו לישראל" – יום הוא ספק נפל, משא"כ ביום "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל בחזקת בר קיימא, ובמלא חל עליו אז החיוב של פדיון הבן. ולכן כולם סוברים שבפדיון הבן אין אדם פורע לפני שלשים יום.

משא"כ אצל הקב"ה הרי לא שיקר לומר שבשלשים יום ישנו ספק נפל, כיון שהקב"ה יודע בודאי ש"בני בכורי ישראל" קיימים, וצריכים בודאי לשחררם מהגלות, ובפטי שביתת עם בני"גם שכינתא בגלותא, והקב"ה כבר משועבד כביכול – וא"כ אין שום סיבה לדחות את הפדיון והפרעון עד שלשים יום, אלא בטח עושה זאת הקב"ה תבקי למיד, "לא עכב אפילו כהדף עי"י!"

והביאור בזה:
טעם לזה שפדיון הבן הוא דוקא לאחר שלשים יום ולא תיכף משגולד

"אולי" ישאלו בך ה' ויידעו דעתו הוא

בקשר עם פ' השבע, פ' בשלח, מובא בזה צילום נדיר ממערה ר"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שאלת המנוחים בשיחת ש"פ משפטים ה'תשמ"ז, בנוגע לביאור בפריש"י בפרשתנו (טז, טז) (תוכנו נדפס בהתוודויות תשמ"ז ח"ב ע' 567)

להלן פיענוח הכתי"ק:

פלאץ קושיא

בתחלה כתבו בפשטות ש"כפי אכ"י פ"י אב "כמות אכ"י" כשהדגשתי פריש"י דפ' בא – כתבו וג"כ בפשטות שפ"י אב "היכול לאכול"

ושנתיים: (1) פשט"מ [= פשוטו של מקרא] (2) זוהי התלסת בן ה' למקרא.

ובשני האופנים מאריכים בשק"י ט' וכו';
"אולי" ישאלו בך ה' ויידעו דעתו הוא.

בזכר האצרות

יש לך ע"י נדיר מהרבי מלך המשיח?

יש לך איגרת שעדיין לא נדפסה?

כאן המקום זהו הזמן הפרמטם!

צלצל עוד היום לטלפקס: 04-840-3153

בארה"ב: 718-778-6670 ותזכה את הרבים.

לחר סיני כדי לקבל את התורה. לשם השגת מטרה זו אין מתאמנות חרדים של שינה למצרים, מלחמה עם מצרים או ניסה למדבר, רק דרך אחת ויחידה מובילה להשגת המטרה, והיא: ההתקדמות לתוך הים, ולכן יש לקפוץ הימה, דבר שיקרב את העם, בצעד אחד לפחות, לחר סיני.

מעמד ומצב בני ישראל בקריעת ים סוף משמש הוראה לדורות. זו היתה עבודתו של הרבי בעל ההלולא, שבצע את עבודת הקדש במסירת נפש והרדף כך גם את ההולכים בעקבותיו.

.. זהו היא ההוראה שבעל ההלולא מסר לנו, לכל אלה הצריכים להכין עצמם לגאולה העתידה:

תפקידו הוא לקיים "אני נבראתי לשמש את קוני". עבודתו היא – "אורה את הבריות ומקרבן לתורה". רק זה ענינו, והשאר אינו נוגע לנו.

אשר לכוונת השונות הדוגלות בסברותיהן השונות והמשונות: "נתנה ראש

עלינו לצעוד לקבלת התורה בלי כל חישובים:

נצעד לתוך הים השומד בדרךנו, וגם אם יש הר בדרך – נעבור עליו

עניינו הוא לצעוד לקראת קבלת התורה – הרי נאמר "נותן התורה" בלשון חווה – ועליו לעשות כן בלי כל חישובים. נצעד לתוך הים העומד בדרךנו, גם אם יש הר בדרך – נעבור עליו. אנו צועדים לקבלת התורה להתייחד עם הקב"ה.

וכשתקדמים לקבלת התורה בלי חישובים זוכים ל"ה' ילחם לכם ואתם תחיו".

וכש שנחשון זכה להיות הראשון בנישואים להקריב קרבן ולחנך את המשכן שעל ידו תשרה שכינה בבחינת "ישכנתי בתוכם", כן על כל איש ישראל לדאוג את עצמו "נחשון".

ואז יבא לקיום הנאמר ב"תקוני זהר" שכשימצא יהודי אחד (שם בא הביטוי "צדיק", והרי נאמר "עמד כולם צדיקים") שיתנהג כפי הדרוש – הוא יבא את המשיח ויזכה לקבל את פנימיות התורה שיגלה המשיח.

ומתוך כך יזכה ל"אז ישיר" – "מכאן רמז לתחית המתים מן התורה". והקיצו ודנו שוכני עפר והרבי בעל ההלולא בתוכם שילכלנו לקראת המשיח בחסד וברחמים.

(משניות ד"ד שבט החש"י - חמ"ה)

ב. אמנם פה ניסף הענין, שזה לא באה"ק ש"דיוז' דאברהם אבינו ע"ה תלוי רק בהקב"ה עצמו כביכול, אלא תנוו זאת גם ליריחים של בל", שעליהם "לשלים" את הפדיון בסוף וזהב. אחרב ויראה, בכדי לצאת מהגלות, וכאשר הם יעשו זאת לפני זמן הקץ (בתוך השלישים יום) – אזי הקב"ה יפדה מיד את "בני בברוי ישראל" מהגלות.

ע"כ אומרים לו: תשאיר את המספחת בגלות – וצא בעצמד מהגלות!

טוען הוא: הרי זו המספחת שלי, ו"צדיקים חביב עליהם ממונם כ"י" אפילו בשוה פרוטה, והרי המספחת

ע"כ אומרים לו: תשאיר את המספחת בגלות – וצא בעצמד מהגלות!

משיבים בני ישראל, שהכסף והזהב – אהבה ויראה

והיו לאחר הגאולה, אבל עכשיו רוצים וחפצים רק בדבר אחד: הגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממשי!

וזהב (אהבה ויראה) "לפני זמנו", ואכן משלמים זאת "לפני זמנו", העיקר לצאת מיד מהגלות.

ומה יר' עם הכסף והזהב? ע"כ משיבים בני ישראל, שהכסף והזהב – אהבה ויראה – יהיו לאחר הגאולה, אבל עכשיו רוצים וחפצים רק בדבר אחד: הגאולה האמיתית והשלמה

תכף ומיד ממש! וכפי שה' ביציאת מצרים ש"לא עבד המקום הזה ע"י", ובפרט שעכשיו "כלו כל הקצין", במילא רוצים שתה' מיד הגאולה, ובפשטות – שבת זו עצמה!

שהרי אצל יהודים אין דחיות, יהודים עושים הכל בדיקות, כמבואר

אליקתי, חלק אלקה מועל ממש – ומצד זה יש בכוח לעמוד מועל לגלות, שהו העיקר שבו, והנשמה מעולם לא חשבה מחשבתו ורצונו היחידים הם רק הלכה לגלות ואף אחד לא בעל-הבית על"י (כולקמן) – אזי תציית פעם לנפש האלקית שלך, והיא רוצה שתצא כבר מהגלות!

ובמקום של מחשבתו של אדם שים הוא נמצא, יחד עם שולחנו וכסאו וכל עניניו הוא נמצא במקום מחשבתו, אפילו אם זה "ממעל לו", כידוע שמהפסקו "שרפים עומדים ממעל לו" למדים שבמקום שמתחשבתו של אדם שם הוא נמצא, שאע"פ שהמקום "ממעל לו" ממדגת השרפים, אבל מצד מחשבתו ותשוקתו לעמוד שם – הם בפועל "עומדים ממעל לו"!

במילא פוסק הרמב"ם: הקשיבו יהודים – הסתובבו ותציעו בשמחה גדולה שהקב"ה צריך כבר להוציא את בני ישראל מהגלות!!

גשמוניו! אבל אפילו כך – עכ"פ אל תפריע לנפשו האלקית, החלק אלקה ממעל ממש שלך! כמה השיעור לבובז זמן על נפש חבומית, אולי תחשוב פעם גם על תנפ האלקית שלך?!

ה. והם שלא בוצעונו הלכות לגלות ולא בוצעונו נצא מהגלות (כפתגם בעל ההלולא) – זהו רק בנוגע לרצון, אבל לצעוק צריכים שרופים לצאת כבר מהגלות, "עד מתי", "אלא גלות"!

ויחד עם זה יש לידע, כפי שבעל ההלולא המשיך, שאע"פ שלא בוצעונו הלכות לגלות ולא בוצעונו נצא מהגלות, אבל הנשמה מעולם לא הלכה לגלות,

גם אם יש ים נקפוץ לתוכו

הפרשה. מדברת במעמד ומצבים של ב"ז זמן קצר לפני קריעת ים סוף. קריעת ים סוף הייתה מן הנסים המדולים ביותר, כלשון רז"ל "קשה בקריעת ים סוף". קריעת ים סוף שימשה הכנה למ"ת וכן למאליה העתידה.

כיצד בא נס קריעת ים סוף?

בפרשה הנלמדת למחרת יום ההלולא (שלישי) מסופר: היה יחודי בשם נחשון בן עמינדב, שמסר נפשו וקפץ לתוך הים, בכך השפיע "המשכה" זו לכלל ישראל – והביא את נס קריעת ים סוף לידי גילוי למטה.

קפיצתו של נחשון בן עמינדב לים היתה, בתנאי אותו זמן ואותו מצב, פועלה שלא היתה מכוונת כל צרכה: ידועה שיטת הסוברים שבני ישראל לפני מתן תורה היו במד" בני נח, ולבני בני נח קיימת פלגותת ראשונים ואחרונים אם הם חייבים במצות מסירת נפש.

לפי הדברה שבני נח אינם חייבים במסירת נפש – הרי אסור להם למסור נפשים, שכן הם מוזהרים משפיכות דמים אף של עצמם, כמו שנאמר: "אך את דמכם לנפשותיכם אדרוש", נמצא שלנחשון היה אסור למסור את נפשו.

אף לפי השיטה הסוברת שבני מ"ת לא נהגו כבני נח – הרי הדברים אמורים לחומרה דוקא אך לא לקולא, וממילא היו אסורים במסירת נפש.

אלא שידע נחשון שבשעה שהקב"ה הוציא את בני ישראל ממצרים אמר: "בהוציא את העם ממצרים תעבדו את האלקים על ההר הזה", כלומר: ממצרים יש ללכת להר סיני לקבל את התורה, ומשום כך אין להתחשב כלל במה שמעכב בדרך. אם בדרך להר סיני נמצא הים – אין הדבר משמש הפרעה: יש לקפוץ לים ולהתקדם עד הר סיני לים קבלת התורה.

לפי המסופר במדרש פקא דרבי הקדוש על פרשת היום, השייכת ליום ההלולא, קמו אז בישראל ארבע כתות: אחת קראה "תנוה ראש נשובה מצוימה", השניה סברה שיש להלחם עם המצרים, השלישית היתה בדעה שיש לנוס מהדבר, ורק כחה אחת בלבד החזיקה בדעה להכנס לתוך הים. נמצא, שלפי החישוב ד"אחרי רבים להטות" היה נחשון יכול עפ"י שכל דקדושה, להסס אם הוא רשאי לקפוץ לים.

אלא שנוחשון נמנע מלהכנס לשקלא וטריא. הוא ידע שהקב"ה צורה ללכת

המחשבות של בני ישראל – שחר, כנ"ל, העיקר הוא כיצד זה יורד למעשה בפועל בגלוי בעולם הזה.

וכפי שרואים זאת בכללות ענין התפלה, שאע"פ שאיזו היא עבודה שבלב זו תפלה, בכל-זאת לא יתפלל בלבו לבד אלא מחנך הדברים בשפתיו ומשמייע לאוזניו, התפלה חייבת להיות בדבור בפה דוקא (ולכן היא נושבת במנין המצוות), אע"פ שהקב"ה יודע מה נעשה בלב, ועאכ"כ באותיות המחשבה, אעפ"ל עליו להתפלל בדבור.

וכך גם בנוגע לתפלה ובקשה "עד מת", "דאלאי גלות" – שלא מספיק לחבונן בזה במחשבה, אלא זה צריך לצאת בדבור ובקול גדול.

ואף ש"ל המשימיע קול בתפלתו ה"י מקטני אמנה", איז במה-דברים-אמורים, כאשר יתכן חשש שבגלל זה יחשבו "כאלו אין הקב"ה שומע תפלת לחש" – אבל כאן מדובר אודות "קול גדול" הבא כתוצאה מ"קלא פנימאה", עם כל התנופה וה"שטורעם" הבא מכל כחות נפשו, ובודאי שצעקה זו בקול גדול היא ענין טוב.

ועי"ז שבני ישראל יבקשו את הנאולה באופן האמור, ויעבדו עבודתם בפועל ממש – איז אפילו אם רק רוב בני"י יעשו עבודתם, ועוד יותר – אפילו אחד לבדו יכול להכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו לקף זכות וגם לו ולחס תשועה וחצלה".

ויהי"ז שכן יהי"י בפועל ממש – נאולה האמיתית והשלמה עי"י משיח צדקנו, "בנענינו ובנקינו גו' בבנינו ובבנותינו", שלמות העם, והלכים לשלמות הארץ, "ארץ אשר גו' תמיד עניי ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", באופן ד"כ ירחיב ה' אלקיך את גבולך", יחד עם שלמות התורה ומצותיה,

שה (שלמות התורה) קשור גם עם פרשת השבוע הבא (פ' ותר) – שמתחילים לקרוא בתפלת מנחה דשבת זו – הפרשה דמתן תורה:

אע"פ שמתן תורה טוב לא יהי' (כפסק רבתינו נשיאנו) – איז ידועה התורה של אדמו"ר הזקן (כפי שנומסרה עי"י בעל ההילולא) שצריכים להיות – לא רק בחיים הרוחניים אלא גם בחיים בשריים – עם הזמן, עם פרשת השבוע ובבד"ץ – עם הפרשה דמתן תורה, ובפסוקים – שכתב משה"ש ללמוד תורה הרי זה ממש כמתן תורה, כיון ש"כל הקורא ושונה בתורה הקב"ה קורא ושונה כנגדו", שלכן "מה להלן באימה ובריאה וברחת ובזע אף כאן באימה ובריאה וברחת ובזע",

ובעגלא דידן ממש.

(מסידות ש"ס בשלח ה'תשס"ז - בלתי חתומה)

להוציא את בני ישראל מהגלות!!
יתרין קושיות ואבעיות, אבל שהקושיות לא יכלול אותן ויעכבו מלצאת מהגלות!

טוען הוא: שזו יום השבת, יום של תענוג – ומדוע צריכים להתנוג, ובמרט שכאשר מתרגזים, זה מפרע לאכילה ושת' ובריאות הגוף – איז כאמור: אין זמן לכל ענינים אלו – צריכים לצאת מהגלות!

וזהי המחשבה והרצון היחידים, ובמקום שמתחשבתו של אדם שם הוא נמצא (כנ"ל)!

ט. ויהי"ד שכל בני ישראל יצאו כבר מהגלות, "בנענינו ובנקינו גו' בבנינו

הגם שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות – זהו רק בנוגע לרצון, אבל לצעוק צריכים שרוצים לצאת כבר מהגלות, "עד מת", "דאלאי גלות"!

ובנותינו", גם אלו שיש להם קושיות ורוצים להתקע ולהתפתח ("שטעקן און שטייגן") דוקא בגלות,

שהי' ה"ייה בשלח פרעה" כבר ישנו – עם פרעה כבר מסודרים, ומפרע פרעה הרי "על כרחם של ישראל יגרשים מארצו", המניעה היחידה היא מצדם של בני ישראל, הם רק צריכים לשים את האבע הקטנה, ובהההר אחד של תשובה הופכים להיות צדיק גמור, וכך גם בצדיקים – לאתנא צדיקא בתיבתא,

ויצאים כולם מהגלות בשמחה ובטוב לבב.

– העיקר הוא: יצאו מהגלות!!
ומה שיש לך קושיות – תשאיר את הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות! אתה רוצה לקחת איתך את הקושיות – הרשות בידך ("אעזזעטרעדיי"), צא מהגלות יחד עם הקושיות, ותשבי

כיצד לצאת למלחמה?

. . . הדרך היא, כותב גט בריתות. לנתק את עצמו ("אפזאגן זיך") מכל העניינים, אפי' מדברים המותרים ואפי' מעניינים שיש לו שייכות איתם על-פי תורה, שהוא הרי הפירוש של אשתו, אשתו כגופו דמאי, ז. א. עניינו המשמיים שעל-פי תורה, אמנם בתנוגע למלחמת בית דוד, לנצח את המלחמה דאשר חרפו אויבך הוי' ועוד יותר אשר חרפו עקבות משיחן, שזוהי מלחמה קשה יותר, בבואה דבבואה אית להו, זהו רק באופן של לצאת מכל ענייני המשמיים לגמרי, ללא חשבונות דשכל, שטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעת.

וכש שמלחמתם הרי היא ענין של חוצפה בלי תגא, כך בדיוק צריך להיות בקדושה, לצאת לגמרי מענייני העצמיים ולמסור את עצמו ("איבערגעגעבן זיך") למלחמת בית דוד.

(תרגום תפשי תשיחת ש"פ בשלח י"א שבט ה'תשכ"א - בלתי תרגום)

כאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל

צריך רק שתהי' אמונה בשלימות שאין שום נפק'מ בין קודם לעשיית וצרכים למלאות את השליחות. רואים בליני בשר, שאולי טעמדו בתנועה זו - הם לא חשבו איד זה על-פי טבע כיון שהם ידעו שהם הולכים בשליחותו של נשיא הדור שהוא הבעל-הבית על הטבע - היתה להם הצלחה מרובה.

צריך שתהי' החלטה גמורה שכאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל, וצרכים לחליט שחרבי יכול לתת ורוצה לתת, וזה נוגע לא רק בהצלחת מילוי שליחותו, אלא גם בהשפעה בגשמיות לענייני הפרטים, וכפי שדובר קודם שהרבי דואג גם לגשמיות של כא"א.

(תרגום תפשי תשיחת יו"ד שבט ה'תשע"ג - בלתי תרגום)

פיקוח-נפש ממש!

גם כאשר בר"י נמצאים בגלות, ב'מדבר העמים" - צריכים לדעת שהקב"ה נמצא עמם ודואג לכל צרכיהם, "תמיד אני ביניכם ומזמן לכל צרכיכם", כ"משל לאדם שהחליט את בנו על כתפו . . הי' אותו הבן רואה חפץ, ואומר, אבא, טול חפץ זה ותן לי, והוא נותן לי".

אמנם, בענין זה מודגש גם בקשת הבן מאביו, "אבא, טול חפץ זה ותן לי", שאו, "הוא נותן לי". ודוגמתו במשל - "שב"י צריכים לבקש מאביו שבשמים כל צרכיהם".

ועכ"כ בנוגע לצורך הכי עיקרי - היציאה מהגלות, הרי, בודאי ובודאי

לצאת בדבור ובקול גדול - "עז מחתי", "דאלאי גלות"

תרגום תפשי משיחה שנרשמה עי' "יעד הנחות התמימים"
ובנוגע לפועל:

כל אחד ואחד ישנה השליחות להפיץ את המענינות חוצה, שבה"חוצה" יהי' המענינות עצמם, ובאופן של הפצה.

והכוונה היא בפשטות - במעשה בפועל, בלשון בעל ההלולה "טאפארו דא פלאחר" כך שיכלו להראות באצבע גשמית - מראה באצבעו ואומר זה - הנה יהודי שעליו הוא השפיע שהמענינות יהיו אצלו בגלוי.

ולמען, שהלשון "טאפארו דא פלאחר" בשיחותיו של בעל ההלולה, הוא לא בלשון הקודש וגם לא באיריש, אלא דקא בלשון המדינה. ואפילו לא כהלשון "טוטפות", שאע"פ שהפירוש בזה הוא "טט בכתפי שתים פת באפרקי שתים", כל"ז זוהי תיבה הכתובה בתורה, עד שישים ממדלי המפרשים האומרים, שזוהי באמת מילה בלשון הקודש "טוטפות", ועד"ז "טט" ו"פת", רק שהמדינה הראו נכחה שמילה זו תהפך גם לחלק מלשון מדינה ההיא; משא"כ "טאפארו דא פלאחר" הוא לא בלשון הקודש ולא באיריש אלא מהשבטים לשון ממש.

שזה מראה, שהעשי' בפועל צריכה להיות למטה מעשרה טפחים עד כדי כך שזה משתלשל בלשון העמים, שגם הם יבינו זאת.

וכאמור, הבחינה על כך היא, האם אפשר להראות באצבע גשמית על יהודי שאצלו עומדים המענינות בגלוי, שנוסף לעצם הגידור איפה הוא בעולם, ישנה בזה גם הבחינה בנוגע לקיום השליחות במעשה בפועל, כיון שרואים בעיני בשר שכאן עומד יהודי שהשפיעו עליו שתהי' לו שייכות להמענינות בגלוי.

כך שנפעל ה"עולמך תראה בחיך", שזה נאמר לא רק ליחודי סגולה, אלא בכללות זה שייך לכל בני ישראל, שעוד לפני ביאת המשיח הנה "עולמך תראה בחיך", כלל לאש - עי"ז ש"שכר מצוה מצוה", השכר חבב ביותר הוא עצם דבר קיום המצוה, ורואים זאת בעיני בשר ("עולמך תראה בחיך"), כיון שיכירולם להראות באצבע גשמית על העובדה שפעלו.

וביחד עם זה, בני ישראל מבקשים גם שתבוא כבר הגאולה האמיתית והשלמה, והם מבקשים זאת בגלוי ובדבור, אעפ"י שהקב"ה יורע את

ובפרט שכבר לפני מאות שנים ישנו פס"ד ברור בגמרא ש"כלו כל הקיצין!" ולכן, בודאי ובודאי שצריך כבר להיות סוף הגלות – דבר שאין לו ביאור והסבר כלל וכלל לאריוכות הגלות, ובלשון חידוע: "עד מתי"... "אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל"...

עזי קיזים העיד 'ידיעו כי אתה שמך ה' לבדך עליון על כל הארץ".

(משיחת ש"פ בשלח, י"א שבט ה'תשס"ה - בלתי מוגה)

יתבונן לעצמו, איך שיהי'...

.. כאשר יתבונן לעצמו, איך שיהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר" ובתוכם ל"ק

מו"ח אדמו"ר, והוא יצטרך להעמיד בפני משיח או בפני הקב"ה את ה"דאן גידולים שגידלתו", הוא יקח תלמיד שלי או אחד שיש לו אליו שייכות דרך הפעולות – ויצביע על הפעולות שפעל במשך השבעים שנה, ויאמר "דאן גידולים שגידלתו" -

אזי גם אם ברדך כלל הוא מצדיק את עצמו עם כל ההצדקות – כאשר יתבונן לעצמו איך שתקיף כ"ק מו"ח אדמו"ר יקח אותו ויצביע על פעולותיו – הרי מבין התוספת שזה יבוא בעבודתו.

ואע"פ שהוא אמר בזהר שתחיית המתים תהי' רק ארבעים שנה אחר ביאת המשיח – גם לפי זה, יכול בזה להיות "אחישה" וע"ד מה שאמרים "אחכה לו בכל יום שישבא".

ונוסף לזה, הגמ' שואלת: כאשר משיח יבוא ויגיעו הכותנים ויצטרכו להקריב קרבנות - כיצד יידעו את כל הפרטים? עונה הגמ', שמשנה ואהרן יהיו שם והם יראו להם, וכמש"כ "משה ואהרן עמם".

ואע"פ שאומרים שיהי' ארבעים שנה בין ביאת משיח לתחיית המתים – ישנם בזה ביאורים ותירוצים ואחד מהם הוא שיהידי סגולה יקומו קודם.

שאע"פ שהם אומרים א"ז על יחידי סגולה – מדברים הרי אודות ל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודא, והרי הוא יהי' מהרשאותנים שיקומו (ויעט ער דאָן זיין פון די ערשטע צו אויפשטיין?) -

וכאשר הוא יתבונן לעצמו איך שזה יהי' נראה כשתיקף יקום בעל ההללולא ויתפס את היהודי בצואר חולצתו ויצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שהוא נמצא נשמה בעוה"ז, ויאמר ע"ז "דאן גידולים שגידלתו" – הרי מובן ההוספה שזה יביא בעבודתו.

וכנ"ל שגם ע"י עבודתו יבואו להזמן שיהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשס"ה - בלתי מוגה)

שב"י צריכים לבקש מהקב"ה ולעצוק על אריוכות הגלות, "עד מתי"... ובמכ"ש וק"ו:

במשל – מדובר רק אודות הליכה בדרך, ואילו במשל – מדובר אודות מצב של גלות, "בנים שגלו מעל שלחן אביהם", אשר, עובדה זו כשלעצמה מדגישה כבר את גדל הצער והרחמנות כו', ועאכ"כ מצד קושי הגלות, "מדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקוב וגו'", "החושך נכסה ארץ וערפל לאומים", עד לחושך כפול ומכופל דעקבות משיחא.

ומכיון שכן, בודאי צריכים בו"י לבקש ולעצוק על אריוכות הגלות, ואז,

כשם שמלחמתם הרי היא עניין של חוצפה בלי תנא, כך בדיק צריך להיות בקדושה, לצאת לגמרי מעניני העצמים ולמסור את עצמו ("איבערגעגעבן זיך") למלחמת בית דוד

ממלא הקב"ה את בקשתם – במכ"ש וק"ו ממילוי הבקשה בענין פרטי איזה שיהי', "סול חפץ זה ותן לי, והוא נתן לי", ועאכ"כ בענין הכל עיקרי שנוגע לחינוך, פיקוח-נפש ממש:

(משיחת ש"פ בשלח, ט"ו שבט ה'תשס"ז - בלתי מוגה)

אריוכות הגלות - דבר שאין לו ביאור והסבר כלל וכלל

מבואר במדדז"ל שאילו זכו ישראלין היו נכנסים לארץ, ביחד עם משה רבינו, מייד לאחר קריעת ים סוף, ובלשון רש"י: "מייד עד ג' ימים" ואז היתה גאולה שלמה שאין אחרי גלות, ביחד עם קיזים העיד ה"י ימלך לעולם ועד".

אלא מכיון שנתערבו בינתיים ענינים בלתי-רצויים – נתארך הגלות כו', עד לגלותנו זה!

אמנם, לאחר שכתב עברו למעלה מ-1900 שנות גלות, מלבד שבעים שנה גלות בבל – הרי בודאי ובודאי שכבר יצאו ישראל י"ח הגלות לכל הדעות,